

**HANNA-RIIKKA
KUISMA**

#SYYLLINEN

LIKE

Taiteen edistämiskeskus ja Kirjallisuuden edistämiskeskus KIDE
ovat tukeneet tämän kirjan kirjoittamista.

© Hanna-Riikka Kuisma & Like Kustannus /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

LIKE

Like Kustannus
Helsinki
www.like.fi

ISBN 978-951-1-40610-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

”Syyllisyys tarkoittaa psykologiassa ja psykiatriassa ensisijaisesti väärin tekemisen tunnetta ja tuskallista tietoisuutta siitä, että on tehnyt jotakin moraalisesti väärää tai rikkonut lupauksen. Mikäli syyllisyudentunne syntyy ilman järkevää syytä ja kehittyy kestäättömäksi, voi kyseessä olla oire psykoottisesta depressiosta.”

OLLI SIMONEN: *Kodin suuri lääkärikirja*

”We’ve become a race of Peeping Toms. What people ought to do is get outside their own house and look in for a change.”

JOHN MICHAEL HAYES, ALFRED HITCHCOCKIN *Takaikkuna*, 1954

Syyskuu 2020

I Was Here

Minä ei ole kenenkään ensimmäinen sana. Lapsi tunnistaa itsensä peilistä noin puolentoista vuoden iässä ja alkaa puhua yksikön ensimmäisessä persoonassa vasta kaksi-kolmevuotiaana. Missä vaiheessa minästä tulee niin tärkeä? Alasteen äidinkielen tunnilla meille opetettiin, ettei virkettä saa milloinkaan aloittaa sanalla minä. Että se on turhamaista, itsestään ei sovi tehdä numeroa. Minusta tulee joka tapauksessa pian pelkkä numerosarja, joten on parasta tottua nimeämyyteen.

Kuvittelin vankeuden erilaiseksi. Pidätyssele ei näytä ollenkaan niin karulta kuin televisiosarjoissa. Moni äidin kaveri on vuosien varrella kertoillut heräämisistään laskuhumalassa, ilman ainuttakaan muistikuvaa. Miten he ovat huomanneet päällään valkoiset haalarit ja kironneet, että se oli siinä taas muutamaksi vuodeksi. Itse olin vesiselvä, kun DNA-näytteet otettiin. Käteni olisin halunnut päästä pesemään, koska lika tuntui syöpyvän ihoni läpi osaksi verenkiertoa. Ehkä niin kävikin, mutta sain onneksi mennä

suihkuun heti tutkimusten jälkeen. Nyt istun täällä puhtaana harmaassa oloasussa ja näytän raikkaammalta kuin pitkään aikaan. #ilmanmeikkiä #nomakeupchallenge #nofilter

Ensimmäisessä kuulemisessa minusta ei irronnut mitään. Tuijotin vain silmät ammollaan eteeni reagoimatta mihinkään. Sain sen jälkeen nukuttua muutaman tunnin lääkkeillä, koska olin ollut hereillä niin pitkään. Nyt olen taas valvonut, ainakin yhden päivän ja yön yli. Aihetunnisteella #unettomuus löytyy instagramista monta tuhatta kuvaa, mutta en pääse tällä hetkellä katsomaan yhtäkään. Enkä voi kuunnella unihypnooseja tai kehon syvärentoutuksia.

Auringonnoususta ja aamupuurosta ei ole montaa tuntia, mutta olen jo joogannut ja kokeillut kaikkia muistamiani meditaatioharjoituksia. Aika kuluu vuorotellen hitaasti ja nopeasti. Päivän edetessä valoviiru liikuu seinällä nurkasta toiseen. Makaan betonisängyllä ohuen patjan päällä ja katselen katonrajan pienestä ikkunasta taivasta. Tai ainakin minun on kuviteltava tekeväni niin.

Kai täällä pitäisi pohdiskella tapahtunutta, katua ja toivoa toimineensa toisin, jos on omatunto. Tai suunnitella mahdollisimman vähän raskauttavaa kertomusta, jos on itsesuojeluvaistoa. En tee kumpaakaan. Tiedän kyllä hyvin, miksi päädyin tänne. En tosin osaa sanoa, paljonko poliisit tietävät. Enkä jaksa edes miettiä, mistä minua tarkalleen ottaen tullaan syyttämään. Koko tapahtumasarja tuntuu nyt täysin yhdentekevältä. Keskityn lähinnä ajattelemaan tämän

huoneen sisustusta ja tyyliä. Minussa tai vaatteissani ei ole mitään ylimääräistä. Kaikki palvelee jotakin tarkoitusta kuten ympäristökin. #funktionalismi #minimalismi

Kotona yritin siivota värejä ja rönsyjä piiloon. Laittaa asuntoa sellaiseksi kuin sisustusblogeissa, mutta paikat pursuilivat aina tavaroita. Täältä saisi otettua pienellä kohentelella lähes täydellisen somekuvan. Ainoastaan patjan pitäisi olla kirkkaansinisen sijasta jotakin valkoisen ja harmaan väliltä, niin tai nyt bohon myötä beigeikin sallitaan. Väriin voisi toki selittää tietoisesti piristysläiskäksi. #skandinaavien sisustus

Seiniin raapustetuissa teksteissä ei lue *Live Laugh Love* niin kuin kodinhengetärten kuvissa, mutta ei pelkkiä rivoiksiakaan. Kirkkoveneiden, kannabiksenlehtien ja karrikoitujen penisten lisäksi bongaan sydämiä, ristejä ja rauhanmerkin. Löytäisin kyllä hyvän kuvakulman. Erotan joukosta kannustavia viestejä: *jaxuja, tsemppiä, Amor Vincit Omnia, Tjo, rakastan sua, terveisiä pojille!* Vähän kuin selaisi somea. Ja tietysti *I was here* moneen kertaan monella kielellä, *mä, ma jag jeg ja yo ego self.*

Suomalaisen henkirikoksen tekee useimmiten työtön, alkoholiriippuvainen mies. Eli joku muu kuin minä, mutta en minä ole silti yhtään sen parempi. *Minä, olen*, eikö siitä pääse mitenkään eroon? Ehkä jouduin tänne, koska kyllästyin itseäni lopullisesti. Olen elänyt aina varjoissa, niin kuin se poika siinä ärsyttävässä runossa pallokentän laidalla. Sillä erotuksella, että minua ei sääli kukaan. Minusta ei kirjoiteta

runoja eikä lauluja. Sitä paitsi kenties poika pallokentän laidallakaan ei kaipaa sääliä. Ehkä hänen kuumeiset silmänsä ja hehkuvat poskensa on tulkittu väärin. Uskon hänen olevan todellisuudessa iloinen, ettei tarvitse enää osallistua typerään peliin, jonka voittajat on päätetty jo etukäteen.

Roikun sängyltä ja huomaan jonkun riipustaneen lattianrajaan ihan pienellä *nobody*. Pidän siitä. Sivullisuus on minulle ennestään tuttua, mutta tekoni jälkeen en ole enää edes ihminen. Olen korkeintaan paperinuken ihmisenmuotoiset reunat. Katkoviivoin osoitettu leikkauspiste, jossa sakset ja paperi kohtaavat, mutta siinä ei ole mitään. Ei edes tyhjää. Luulen, että se sopii minulle.

Mieleni tuntuu rauhalliselta ja tasaiselta. Ajatukset eivät hypi huolenaiheesta toiseen niin kuin yleensä. Kännykkä ei kilahtele päivitysten merkiksi. Ei tarvitse ahdistua suosituimpien somevaikuttajien täydellisestä elämästä, eikä pelätä ja murehtia koko ajan. Kukaan ei odota minulta mitään. Minä en odota itseltäni mitään. Toiset päättävät aikatauluni ja tekemiseni. #vapaus #omassarauhassa

Käännän katseeni ikkunaan. Siitä näkyy taivas, koska olen päättänyt niin.

Tammi-helmikuu 2020

I

Taivas sinertää tänään yhtä kirkkaana kuin kesällä. Nurmikko hohtaa jäähileiden alla vihreänä kuin käänteismaailmassa. Ruoho ei ole lakastunut koko talvena. Ahmin raikasta ilmaa ja tähän vuodenaikaan harvinaista, säkenöivää valoa. Olen nähnyt tunnin sisällä kännykästäni kymmeniä kuvia saatteena #outovaloilmiö. Kuljen joenrantaa sivuavaa tietä ja selostan instastooriin, miten kävin juuri mittauttamassa ferritiinit ja muut veriarvot. Moni naisyrittäjä on rauta-arvoja korjaamalla nostanut tehokkuutensa työuupumuksesta sataan prosenttiin. Kävelen sillan alitse ja tulee hetkeksi pimeää.

Katkaisen tarinan tallentamatta ja laitan yhteistyönä saamani langattomat nappikuulokkeet korviin. Toisen yhteistyökumppanini suoratoistopalvelun äänikirja rummuttaa askeleideni tahdissa positiivisia voimallauseita: muista ilo, kiitollisuus, muutos, mahdollisuus, ahkeruus, jokainen hetki on uusi alku, olet upea, kaunis, älykäs, kiitos, kiitos, kiitos. #unelmiakohti #uskoitsee #mielenvoima

Kuvaan selfieitä hieman vaihtelevilla taustoilla, jotta voin tehdä myöhemmin mainokset sekä kuulokkeille että uudelle self help -äänikirjasarjalle. Näpsäytän tarinatilan uudestaan päälle kertoakseni ferritiineistä, mutta vaikka talviaurinko tuo kauniin kuulauden kasvoilleni, keskeytän. Päätän tehdä postauksen vasta kotona, jotta voin samalla suositella Felodesen rautajuomaa. Onhan tietenkin järkevämpää satuilla ferritiinien olleen kuukausi sitten surullisen alhaalla ja hehkuttaa, miten arvot ovat nyt palanneet tuotteen ansiosta niin täydellisiksi, että pursuan energiaa ja pirskahtelen glitteremojeja. Kumpi on somessa tärkeämpää, totuus vai tuottavuus? Naurahdan ääneen.

Valo pitää kuitenkin hyödyntää. Taiteellinen sisältö vetoaa aina osaan seuraajista. Niihin, joita selkeä markkinointi ärsyttää. Kuvaan kevyessä tuulessa lehtiään helkyttäviä hopeapajuja ja sulaa jokea, jonka harmaanruskea, loskainen väri pitää tosin muuttaa jälkikäteen. Seuraan hetken vaaleansinisen muovipussin viipyilevää leijailua. Voin ottaa sillä tyylikkäästi kantaa ilmastonmuutokseen. Paitsi että kuvaan horjahtaa joku pultsari. Käänän kameran äkkiä toisaalle, mutta video tallentaa finninaamaisen nuoren, joka pyöräilee ruma, halpa kypärä päässään. Huokaan. Syyllistyin negatiivisiin ajatuksiin kuuntelemastani sisällöstä huolimatta. Suljen hetkeksi silmäni. *Onnellisuus on pääomaa, kiitollisuus on pääomaa, anteeksianto on pääomaa. Pääoma on onnellisuutta.*

Sammutan äänikirjan. Keskityn hengitykseeni ja siihen, että pysyn tietoisena jäisen soran narinasta lenkkarieni alla.

Kun tunnen olevani yhtä universumin kanssa, pysähdyn ja katson kohti jokaista ihmistä, joka siintää näköpiirissäni. Kuiskaakaan ”kiitos, kiitos sinusta, kaunis kiitos.”

Lopetan, kun känninen mies rannassa huutaa, että mitä huora on vailla.

Väännän positiiviset voimallauseet täysille, enkä katso ketään päin. Lenkkareitani voin sentään kuvata stooriin, kunhan en astu koiranpaskaan. Etenkin, koska minulla on tänään paketista avatut vaaleanpunaiset merkkikengät jaloissa. #kävelylenkillä #hyvinvointi #hyötyliikunta #pienet-
askeleetmerkitsee

Tsemppaus ja ripeä liikunta toimivat niin hyvin, että kotitalon rappukäytävässä kuvittelen jo käveleväni punaista mattoa pitkin. Valvontakamerat eivät ahdistu minua, päinvastoin. Nykyään pitää olla aina valmiina kuvattavaksi. Astun hissiin kuin catwalkille ja yritän imitoida peilille mallien ilmeitä. Tajuan mahdollisuuteni videoon, kunhan peitän käsilaukun saumakohdan, jotta kukaan ei huomaa kuvioiden eriparisuutta. Laukku saattaa olla piraatti, mutta hei, fake it till you make it! Jos uskon tarpeeksi, että tämän tilalle ilmestyy päivänä minä hyvänsä aito merkkilaukku, niin tapahtuu. #vetovoimanlaki #strikeapose

Tunnen oloni hyvännäköiseksi ja isken peilille silmää. Katson videon porraskäytävässä. Näyttää kuin silmäni lentäisi kärpänen. En voi julkaista tätäkään. Ei huolta, virheet ovat mahdollisuus oppia ja ilman epätäydellisyyttä ei ole

täydellisyyttä. Tulee vielä hetkiä, jolloin jokin osoittautuu täysin vahingossa totaalisen instagrammattavaksi. En ole enää varma, kumpi ajatus tulee päästäni ja kumpi kuulokkeista, mutta siihen nämä äänitteet kai perustuvatkin. Että mieli muovautuu positiiviseksi kuin itsestään. Ja ympäristö seuraa mukana.

Avaan välioiven ja sanon vaistomaisesti ”moikka”. Painan pausea. Hiljaisuus.

Huhuilen sinua. Samalla hetkellä puhelin piippaa. Kalenterini muistuttaa harjoituksesta. Huomaan eteisen avoimen ulkovaatekaapin. Aivan, lähditkin jo työmatkallesi. Aion sillä välin harjoittaa tehostetusti suorituskykyä ja hyvinvointia lisääviä tehtäviä vasta ilmestyneestä elämäntaidon työkirjasta. Kurssi maksoi aika paljon, mutta eihän unelmaelämälle voi laittaa hintalappua. Tämä on toki ainakin viides vastaava vuoden sisällä, mutta tällä kertaa aion tehdä harjoitukset täysillä loppuun asti ja saada kaiken. Antaa kaikkeni, sinulle. #satalasissa

Asetun seisomaan eteisen peilin ääreen. Otan ryhdikkään asennon. Kuulokkeissa soi Doja Catin: *I'm a bitch, I'm a boss / I'm a bitch and a boss, I'ma shine like gloss*. Venytän suuni niin leveään hymyyn kuin osaan välittämättä, että se näyttää hiukan pelottavalta. Laitan kädet ristiin rinnalleni. Sivelen olkavarsiani ja kuiskaen ”minä olen loistava, minä pystyn mihin tahansa”. Hoen sitä kolmekymmentä kertaa koko ajan volyyymia kasvattaen niin, että viimeinen kerta on jo huuto ja sively läpsimistä. Sen jälkeen pitää karjua hetki villinaisen

alkuääntä niin lujaa kuin kehtaa. Aloitan hillittömän hyppimisen ja tanssimisen korvissa pauhaavan positiivisuusjuman tahtiin. Sitten litra vettä, rahkaa, suihku ja lisää hymyä.
#rohkeus #asenne #boss lady

2

En voi päästää ulkona välkehtivää auringonvaloa nyt keittiöön, niin ihanaa kuin se teoriassa olisikin. En kaipaa tiettyjä häiriötekijöitä himmentämään sisäistä hehkuani, joten verhot ja sälekaihtimet pysyvät kiinni. Asennan rengasvalon ruokapöydälle. Se valaisee liikaakin, sillä sekaisuus tai likaisuus ei someen sovi. Pyyhkiessäni lattiaa rätiltä haistan listan kohdalla edellisten asukkaiden löyhkän ja voin pahoin. Päädyn siivoamaan vain sen alueen, minkä kamera huoneesta kattaa. Sytytän tuoksukynttilöitä ja vieras haju peittyi Felodesen hyvinvointiaromiin.

Istahdan eteisen lattialle kokovartalopeilin eteen laittautumaan ja kasaan kaikki purkit, putkilot, paletit, siveltimet, puikot ja kynät ympärilleni. Kunnollinen meikkipöytä on vielä asentamatta. Olen myös virallisesti ripsihuoltojen välissä. Ja kestää tietenkin kauemmin tehdä meikki, joka näyttää siltä, ettei ole meikannut juuri ollenkaan. Katson tarkat ohjeet youtube-videosta varjostuksiin ja korostuksiin. Joudun kelaamaan taaksepäin monta kertaa. Pohjassa menee

lopulta melkein tunti, koska tummanvioletit silmäanaluset on lähes mahdoton saada katoamaan ja kasvot punoittavat läikkäinä kävelystä, positiivisuusjumpasta ja suihkusta. Roikkuville yläluomille suunnatun siipirajauksen opetteluun hurauttaa puolisen tuntia ja olen jo pesemäisilläni kasvoni, mutta onnistun piilottamaan mokat luomivärillä. Kärsväl-lisyyteni ei riitä microblading-tyyppisten kulmakarvojen piirtelyyn häivyttämisineen, joten sipaisen vain ruskeaa ripsiväriä ja geeliä nyppimättömille kulmille ja harjaan ne ylös. Jotain minun pitää keksiä vaatimattomien ripsieni vastapanoksi. #laminointi #browlift

Hiusten kanssa en ala säätää. Laitan ne vain korkealle ponnarille ja kiinnitän lisäkkeen. En kuitenkaan tee kam-pauksesta tiukkaa, ettei se ole liian Kim K. 2018.

Kun olen valitsemassa paitaa, puhelin kilahtaa. Ei vielä-kään viestiä sinulta, vaan kalenterin muistutus venytellä ja tehdä smoothie. Olen taas vetänyt aikataulun liian kireäksi. *Minä en ole loistava. Minä en pysty mihinkään.* Vanha itseinho yrittää samentaa mieleni ja saada minut käpertymään peiton alle pimeään huoneeseen, häpeämään olemassaoloani. Näpsäytän kännykästä voimalauseet päälle. Rauhoittava ääni kuulokkeissa sanoo: Älä anna menneisyyden määritellä si-nua. On vain tänään, nykyhetki, nyt.

Nimenomaan, ei tässä ehdi jarrutella. Unelmista ei tule totta, jos jää menneisyyden vangiksi. Siihen ei voi vaikuttaa, tulevaisuuteen voi. Missä olen vuoden päästä, on seurausta siitä, mitä teen nyt. Ja nyt on työskenneltävä niin kovaa kuin

pystyn, sillä rehellisesti sanottuna bisnekset voisivat sujua paremminkin. On ollut haastavaa aloittaa alusta toisella paikkakunnalla, kun kontaktit muihin jälleenmyyjiin ja liveapaamiset asiakkaisiin puuttuvat. Ja taas lipesin negatiiviseen ajatteluun. Läpäisisin itseäni poskelle, ellen olisi jo meikannut. Pitää muistaa, että vaikeudet on tehty voitettaviksi ja timantit hioutuvat kovimmassa paineessa. *Muutto on muutos, ja muutos on aina uusi alku. Epäonnistuminen on mahdollisuus, velka on pääomaa, korjausliike, käännekohta, uudistuminen. Ei se miten kaatuu, vaan se miten nousee ylös.*

Päätän tehdä kaiken viimeisen päälle. Vien paitoja olohuoneen sohvalle ja tarkastelen niiden eroja luonnonvalossa. Kävin vuosi sitten kutsuilla, jossa juhliittiin värianalyysin uutta tuleamista. En usko, että se johti menetelmän renessanssiin, mutta minä olen kevät. Muistinkin sen lapsuuden kangaspeilailuista, koska äiti ratsasti silloin trendin aallonharjalla ja julisti itsensä tyypilliseksi talveksi. Nyt yritän erottaa, mikä paidoista sopisi keväälle, eli taittaisi korallin tai persikan sävyyn oranssin, okran tai lohenpunaisen sijasta. Löydän mallailun jälkeen uskoakseni oikean ja nappaan instastooriin peiliselvien, jossa huojun boomerang-efektillä. Klikkaan tarinaani näkyviin uudestaan ja uudestaan, eikä sitä katso kuin muutama hajanainen ihminen. Ensimmäisistä minuuteista huomaa aina, miten postaus tulee menemään. Olisi pitänyt rysäyttää se reippaasti fiidiin ja olla interaktiivinen. Kysyä seuraajilta, että mikä vuodenaika sinä olet? #selkeäkevät

Kaipausta vihlaisee fyysisenä kipuna. Tarvitsen vain yhden hyvän kuvan ja edes keskiverrosta tykkäyksiä, sillä en ole totunut yksinäisyyteen. Sinä olet poissa, ja tämän viikon ensimmäinen aamupalaveri pidetään vasta huomenna. Ikävöin ystävättäriäni. Lähetän tiimini whatsapp-ryhmään kuvan talvisesta auringosta tekstillä: *Tää hyppy tuntemattomaan todella kannatti! Pikkukaupungeissa on oma suloinen puolensa, oli päässyt jo unohtumaan! (sydänemoji, aurinkoemoji)*

Kukaan ei vastaa heti. Ehkä Helsingissä sataa räntää ja heitä harmittaa. Laitan vielä ulkona ottamani selfien ja toivotan kaikille upeaa ja tehokasta päivää seitsemän eri hymiön kera. Tällä kertaa tiiminvetäjä vastaa: *Et ole julkaissut mitään meidän juttuja moneen päivään, olisiko aika?*

Tiedän kasvojeni kuumenemisestä punastuvani. Ripauksen verran myös ilosta, koska hän setään vastasi. Näppäilen nopeasti: *Anteeksi, olen ollut hirveän kiireinen suositteluhommissa. Kiertänyt vanhojen tuttujen luona maistattamassa tuotteita, juossut ympäriinsä. (silmienpyöritysemoji, kyyneleet silmissä naurava emoji)*

Toivotaan, että se näkyy tällä kertaa myynnissä, hän vastaa.

Ilman ainuttakaan emojiä. Jos olisin itkevää tyyppiä, itkisin nyt. Koko ihana verkostoni jäi kolmensadan kilometrin päähän, enkä ole vielä ehtinyt tavata paikallisia Felodesen edustajia. Kai heitäkin parinkymmentuhannen ihmisen kaupungista löytyy, tai ainakin jostain päin maakuntaa. Ei tietenkään ketään sellaista kuin tiiminvetäjä, mutta tapaa-

miset netin ulkopuolella ovat myös tärkeitä. Vaikka me kuulummekin samaan perheeseen, pitää ennen yhteydenottoa saada myyntiluvut nousemaan. Jäsenet täällä saattavat tosin nähdä ympärilläni hieman tähtipölyä pelkästään siksi, että olen tekemisissä tiiminvetäjän kanssa. Hän on kuitenkin päässyt jälleenmyyjien Suomen top kymppiin. Melkein ka-dehtisin itsekin itseäni, jos olisin joku muu.

Nyt kun olen laittautunut, otan itsestäni nauravaisen selfien ja lähetän sen ryhmän sijasta tiiminvetäjän omaan whatsappiin tekstillä: *postauksia tulossa! (hauisemoji, sydänemoji)*

Videon pitää näyttää spontaanisti kiireen keskellä tehdyttä. Avattu proteiinipatukka kyynärpäähän edessä, elämäntaitojen työkirja muka huolimattomasti auki kuvan reunassa. Ripottelen vaaleanpunaista jauhetta vesituoppiin yksi, kaksi, seitsemän kertaa suositusta enemmän. Sekoitan sitä firman lusikalla, varmistan vaivihkaa, että rengasvalo tekee ympyrät oikeisiin kohtiin silmiäni ja siemaisen rautajuomaa. Irvis-tän. En ole maistanut tätä uutta ennen. Ei se haittaa. Otan autuaan ilmeen, lasken lasin pöydälle ja katson sitä rakastuneesti, kuten ohjeistettu on. Leikkaan vain myöhemmin juomiskohdan välistä pois. Niin kaikki muutkin tekevät.

Keskityn tähän hetkeen, tähän juomaan. Siihen, että Felodesen ansiosta ferritiiniarvoni vihdoin korjautuivat. Tunnen oloni elinvoimaiseksi ja innostuneeksi. Tarvitsen unta enää viisi tuntia vuorokaudessa. Rautaa elimistössä, elämä on rautaa. #felodese #felsku #uusialku #muutos

Tästä voi tulla se postaus, joka saa kurssin kääntymään ja kaiken muuttumaan hyväksi.

Paitsi että unohdin yhden jutun. Jos puhun ferritiineistä nyt, en voi hehkuttaa asiaa sitten, kun saan arvot oikeasti nousemaan. Kun voin näyttää lukuja paperilla. Onko minulla varaa siihen? Lasken viikkoja sormilla. Saatan juuri ja juuri ehtiä.

Asettelen puhelimen uudestaan telineeseen renkaan keskelle, säädän valon valkoiseksi ja kirkkaaksi niin, että minusta erottuu lähinnä vain silmät ja huulet. Näytän kauniilta, joltain muulta kuin itseltäni. Välillä pitää sitouttaa seuraajia muilla kuin kaupallisilla yhteistöillä. Säädän selfien värit filtereillä fiidini sävyyn sopivaksi ja ehdin juuri julkaista kuvan, kun puhelin kilahtaa. Sinä? Ei, vaan muistutus siitä, että pitää suunnitella huomisen somestrategia.

Haukottelen. Heräsin viideltä elämäntaito-ohjelman mukaisesti. Ehkä otan pienet nokoset ja suunnittelen sitten. Laitan kellon soimaan tunnin päähän, vaikka tiedän, että power nap ei saisi kestää yli viittätoista minuuttia. Vähän ennen kuin nukahdan, päätän että huomisen tulee somepommi. Teen pitkästä aikaa My day -videon. Se kannattaisi ehkä aloittaa hypeä luovalla instalivellä. Vilkaisen asetuksia ja simahdan.

Havahdun keskellä yötä. Olen nukkunut tunnin sijasta kuusi. Herään silmänräpäyksessä, kun tajuan kauhuissani jättäneeni instaliven torkahdettuani päälle. Olen kaiken lisäksi

unenpöpperössä tallentanut sen sivulleni. Ei paljon lohduta, että siinä näkyy vain ensimmäinen tunti, koska olen saanut runsaasti viestejä kuorsaamisestani. Osa ilkkuvia, osa apua tarjoavia. En tiedä kummat nolottavat enemmän. Voiko häpeään kuolla?

Tauoton äänikirja saarnaa: Häpeä on uusi mahdollisuus. Jos ei yritä, ei voi onnistua.

Mietin, saisinko tallenteesta jonkin ennen-videon siihen, miten Felodesen avulla vapauduin kuorsauksesta, mutta älykelloni hohtaa hämärässä. Siitä näkee päivämäärän. Revin rakkineen kiroillen ranteestani ja viskaan päin seinää. Tai ainakin haluaisin tehdä niin.

Huokaan. Sähläsin koko päivän kiireisenä, mutten saanut lääkärikäyntiä lukuun ottamatta juuri mitään aikaan. Poistan livet, poistan kommentit ja jätän randomien yksityisviestit huomiselle. Sinä et ole lähettänyt mitään, ei myöskään tiiminvetäjä. Muilla ei ole niin väliä. Selfie-viestini on kyllä mennyt tiiminvetäjälle, mutta siinä on vain kaksi harmaata väkystä. Eli hän ei ole edes katsonut sitä. Äh, unohdin tarkistaa, näkikö hän livet. Tuskin sentään, kun ei viestiäniäkään. Keskityn ajatuksissani huomiseen. Vetovoiman lakien mukaisesti visualisoin videokoosteen suosiota, miten se menee viraaliksi ja saan tämän kuun ja no, edellistenkin kuukausien tuotteet myytyä. Miten sinä tulet pian kotiin. Kuinka makaan sylissäsi ja saan ilmoittaa sinulle, että olen rekrytoinut sata suosittelijaa ja meitä odottaa upea lomamatka.

Jatkan unelmointia ja manifestoin itseni rannalle riippumattoon. Laineet liplattavat, aurinko paistaa, kädessäni on kylmä drinkki. Olen juuri nukahtamassa hymy huulillani, kun käy niin kuin aina. Tajuan unohtaneeni sinut kuvasta, enkä pääse eteenpäin. Joudun näkemään vaivaa, että pystyn kuvittelemaan sinut rannalle tekemään etätöitä aurinkolasit päässä läppäri sylissäsi tai makailemaan aurinkovarjon alle. Viileän tuulen täytyy hivellä kasvojasi, et pidä liian kuumasta ilmasta. Nyt alkaa sujua. Nukahdan aaltojen kohinaan ja hiekkakakkuja tekevän lapsen kikatukseen välittämättä siitä, että tyttö ei ole meidän.

3

Kännykkä pursuilee herätyksiä ja muistutuksia. Kello ei todellakaan ole viisi aamulla. Jos toimin nopeasti, ehdin juuri ja juuri yhdentoista zoom-palaveriin. Säntään vessaan pesemään hampaita. Säikähdän pesukarhunaamaani. Meikkaan niin harvoin, että unohdin yöllä sekoillessani poistaa raskaat meikit. Ne levinneinä näytän ilkeältä klovnilta. Tätä en voi kuvata. Pitää olla huomattavasti minua suositumpi, että tämän tason mokat nostaisivat brändiä. Puhdistan kasvoni nopeasti ja käynnistän tietokoneen. Juoksen vielä hakemaan Felodese-lasiin mehua, joka näyttää samanväriseltä kuin muiden aamupäiväjuoma ja klikkaan itseni palaveriin sisään.

– Moi kaikki, mulla on se yksi kemikaalikuorman vähennyshaaste päällä, selitän meikittömyyttäni. – Ihan niinku sekä oman hyvinvoinnin että luonnon vuoksi.

Kirjoitan tsättiin: #ekologinenvalinta #ihonhoito #detox

Kukaan ei puhu mitään. Aivan kuin olisin saapunut viimeisenä paikalle, vaikka tulin linjoille viittä vaille. Kuin he

olisivat äkkiä hiljentyneet minut nähdessään. Kiskon poski-
lihaksilla suupieliäni väkisin ylöspäin ja siemaisen juomaa.
Ensin hymy, onnellisuus seuraa perästä. Yksikään naisista ei
katso kameraan. Yritän itse kohdistaa katseeni tiiminvetä-
jään, joka näyttää valon sävystä ja bikineistä päätellen istu-
van jossakin lähempänä päiväntasaajaa kuin napapiiriä. Toki
hänen kaltaisensa huippuosaaja voi tehdä tätä työtä mistä
käsien tahansa. Kaikki mihin hän koskee, muuttuu kullaksi.

Ehkä se pätee myös häneen itseensä. Pidin häntä aikoi-
naan erään realitysarjan perusteella lähinnä suttuisena ja
halpana tyrkkynä. Skippasin hänestä kertovat juorut ja ohi-
tin somekuvat mitättöminä. Kaikki muuttui, kun tapasin
hänet hyvinvointimessuilla. Kävelin messuhallissa Felode-
sen kojulle, ja hänen hymyilevä läsnäolonsa häikäisi kuin
auringonpaiste. Se tuntui kohtalolta. En olisi osannut edes
kuvailla hänen ulkonäköään pelkästään sen tapaamisen pe-
rusteella. Muistin jälkikäteen vain lämmön ja valon. Hän
tarjosi käyntikortin, maistiaisen ja näytepakkauksen. Olin
valmis ostamaan mitä tahansa, jotta saisin edes hippusen
hänen säihkeestään. Hänessä on sitä jotakin, je ne sais quoi,
joka minulta puuttuu. Miten voikin ladata yhteen kättelyyn
niin paljon sydämellisyyttä. Kahteen, muistutan itseäni. Ta-
pasimme myös seminaarissa.

Havahdun ajatuksistani, kun joku yskäisee mikrofoniin.
Toinen mumisee jotakin henkilölle, joka ei ole kuvassa. En
tiedä mistä on kyse, sillä parhaimmillaan näistä palavereista
ja webinaareista saa intoa, uskoa ja tekemisen paloa reip-

paiden puheenvuorojen välityksellä. Tahtoisin kysyä, onko jokin huonosti, mutten uskalla. Toivon, ettei kukaan ole todistanut yöllisiä möhläilyjäni. Kirjoitan tiiminvetäjälle yksityisviestiä, jossa selitän, miksi siirsin ferritiinipostauksen tekemistä, mutta keskeytän, kun naisten naamat sotkeutuvat pikselihirviöiksi. Yhteys pätkee pahasti. Juuri ennen kuin ohjelma heittää minut ulos, olen kuulevinani jonkun sanovan: – Mitä toi täällä edes teki?

Kuulin varmaan väärin, vaikken enää pääsekään linkistä sisään. Hersyvän naurun kuvittelin taatusti. Jos otan tämän posin kautta, sain kuitenkin melkein minuutin materiaalia, josta voin käyttää osan. Loppu on järjestelykysymys. Asetan kännykän telineeseen läppärin taakse ja painan nauhoituksen päälle. Napsautan koneelta pyörimään videon, jossa menestynyt suomea puhuva nainen antaa neuvoja naisyrityksille. Esitän olevani palaverissa, puhuvani kuulokkeiden mikrofooniin ja nauravani aina välillä kommenteille. Tästä tulee hyvä.

Kun materiaalia on tarpeeksi, menen lavastamaan aamiaisen. Onneksi ulkona on tänään hämärää, joten menee läpi, että nousen muka nyt sängystä, pesen hampaat ja kasvoni, sekoitan aamupuuroon Felodesen jauhetta, syön sarjan proteiinipatukan ja teen vielä smoothien, jonka lupaan sisältävän saman määrän vitamiineja, antioksidantteja ja hivenaineita kuin puoli kiloa tuoreita hedelmiä ja marjoja. Leikkaan tämän tietenkin videon alkuun. Suoritan aamun ja aamupäivän jumppaharjoitukset ja vedenjuomiset. Sen lisäksi juon ohjelman mukaisesti lisää vettä ja mehuja myös

aina, kun puhelin pirisee todellisen ajan muistutuksia. Alan olla aika turvonnut ja täynnä.

Mitä se nyt taas piippaa? Ei voi olla enempää vettä, en jaksa taas käydä vessassa. *Sinä*. Vihdoin. Rakas. Klikkaan päälle imartelevan filtterin ja avaan videopuhelun.

– Moi kulta. Voinko nauhoittaa tämän osaksi My day -videota, please?

– Ai johonkin someen? Et tietenkään. Mä olen tehnyt mielipiteeni erittäin selväksi. Meikäläisestä ei ole netissä yhtään työhön liittymätöntä kuvaa, eikä tule.

– Niinpä tietysti. #tunnelukot

Ymmärrän kyllä, koska luulet minun tekevän somea huvikseni. Saaden pieniä etuja silloin tällöin. Sinulla ei ole aavistustakaan, mitä tässä on panoksena, ja jos se minusta riippuu, asiantila tulee pysymään niin. Ja nyt tunnen tekeväni syntiä, kun ajatukseni lipuvat taas ikäviksi. Toisaalta, muistan yhdestä podcastista jutun, jonka mukaan valkoinen valhe on joskus suurinta rakkautta. Sitä paitsi en minä tätä ensisijaisesti itseni vuoksi tee. Haluan meidän saavan kaiken sen, mistä maidon- ja vaipantuoksuiset äitibloggarit vain unelmoivat. Lisää sponsorireissuja, hotelliviikonloppuja, viininmaistajaisia, kylpylälomia, kaukomatkoja, usean ruokalajin ravintolaillallisia ja biletystä aamuun asti jossakin eurooppalaisessa suurkaupungissa ex tempore, jos siltä tuntuu. Tahdon elämäni näyttävän siltä, mitä kaikki vapaaehtoisesti lapsettomat ihannoivat. Sillä sitähan minäkin somessa olen. #vela #spontaanelämä #vapaus